

La concentració del 12-O a la plaça Catalunya va reunir manifestants de molt diversos orígens, des del PP fins al carlisme reaccionari.

La concentració del 12 d'octubre a la plaça de Catalunya lluí moltes banderes reversibles: catalanes, d'una banda; espanyoles, de l'altra. L'entitat organitzadora de l'acte, Moviment Cívic d'Espanya i Catalans, n'havia distribuït abans, però a l'hora de la convocatòria s'havien acabat. De manera que els manifestants entraven a El Corte Inglés –que va fer el seu agost en dia festiu d'octubre– i demanaven, directament, banderes espanyoles. Cap a tres quarts de dotze, a la planta baixa, ja s'havien exhaurit i la gent havia de pujar a l'última planta –secció merceria– perquè els tallessin un bon bocí d'una bobina de quilòmetres de bandera, “evidentment espanyola”. Una dependenta tallava la peça a tot drap davant les mirades impacients de les clientes –que eren majoria– i els clients.

Les 6.000 persones, aproximadament, que ocupaven el centre per a vianants de la plaça de Catalunya el 12-O –als car-

Banderes de dues cares

Dos partits amb representació parlamentària, PP i Ciutadans, van coincidir en la concentració del 12 d'octubre amb militants de la Falange, Plataforma x Catalunya, UPyD, casals feixistoides i l'organització convocant, el Moviment Cívic d'Espanya i Catalans.

ers que l'encerclen la gent estava molt dispersa, tot i que s'havia tallat el trànsit–, venien d'orígens diversos, des de Ciutadans i el PP fins a l'extrema dreta de Falange, passant per tots els colors de l'espanyolitat. Malgrat això, els presents

no sumen més que una ínfima part del gruix que, segons la seva representació parlamentària, encarnen els populars i Ciutadans plegats. Ni els uns ni els altres no van saber mobilitzar els seus actius o els seus votants no hi combreguen o

Ciudadans mira de competir amb el PP en contrasobiranisme per guanyar vots

—prèviament astorats per la possibilitat de trobar-se membres de l'extrema dreta, pluja o vent— es van quedar a casa seva.

Èxit o error? La plataforma convocant va dir inicialment que s'hi havien reunit 10.000 persones —una xifra inflada però aproximada— per passar d'un salt a sumar-li un zero i declarar que n'eren 100.000. La delegada del Govern —càrrec nomenat pel PP— en va dir 60.000 i la Guàrdia Urbana, 6.000.

Un analista de Libertad Digital, Adrián Campos, donava per bona la xifra de 10.000 tot i que admetia que era una mica inflada i la comparava amb la més baixa de l'11-S: “La pitjor xifra independentista del passat 11-S (600.000) contra la millor del 12-O (10.000). 60 a 1. Aquesta és, a la Catalunya actual, la força real de la idea d'Espanya unida en comparació de la força real de la idea de Catalunya independent. Gràcies a la manifestació d'avui —afegia Campos—, l'independentisme ja té una xifra per passejar per Europa i la redacció del *New York Times*. Real, tangible, contrastada”.

Tot seguit qualificava d'error (així titulava també l'article) la convocatòria. “Des del punt de vista de l'estratègia unionista la convocatòria de la manifestació d'avui ha estat un error tàctic de proporcions colossals.” I encara concloua: “El PP i els organitzadors de la manifestació d'avui han aixecat les falces dels llençols i han mostrat al nacionalisme moderat que el monstre que aquests pensaven tenir sota el llit era una xinxà”.

La concentració va ser convocada, segons ha explicat el portaveu de la plataforma Moviment Civil d'Espanya i Catalans, Manel Parra, arran de la iniciativa d'un jove de Mataró, Xavi Reyes, des de les xarxes socials. Parra, Reyes i Annie Martínez —sense vincles coneguts amb altres organitzacions unionistes— han esdevingut els portaveus d'aquest moviment teòricament espontani. Encara que en unes primeres declaracions els convocants van expressar el seu desig que no hi assistiren partits pre-democràtics com Falange Espanyola ni d'altres que “no comparteixin els objectius d'una

Francisco Caja, fundador de Convivència Cívica Catalana.

manifestació pacífica i democràtica” i assenyalava que “tenen altres llocs a Barcelona” per a fer-ho, l'assistència de membres de la Falange es va fer evident. Tant a la plaça de Catalunya com als mateixos mitjans d'informació del partit, com la seva pàgina web, la Falange va explicitar el seu suport i la seva presència a la concentració. Fins i tot, entre les fotos que aquesta web publica sobre l'assistència dels militants de Falange a la manifestació, n'hi ha que porten la targeta identificativa com a membres de l'organització convocant Moviment Civil d'Espanya i Catalans. Organitzats o no, militants de Falange o feixistes sense carnet, la presència de l'extrema dreta es va fer molt evident en acabar la concentració, ja que es concentraven en grups de quinze o vint persones —ben proveïdes de simbologia feixista— als bars i les cafeteries dels carrers adjacents a la plaça.

Convocatòria popular. El Moviment Civil d'Espanya i Catalans fa servir una primera fila de ciutadans anònims sense dobles militàncies ni cap intel·lectual de capçalera. Segueixen el model de la Convivència Cívica Catalana de Francisco Caja, l'associació més activa en els

atacs al sistema d'immersió lingüística, tot i que aquesta organització va tenir des del començament el suport d'Aleix Vidal-Quadras. Tots dos són ara al patronat d'honor de la Fundació per la Defensa de la Nació Espanyola (DENAES) i emeten declaracions convergents —entre si— sobre la independència. Caja va dir que “si cal recórrer a l'exèrcit, per què no es pot fer? Està previst a la Constitució”. Vidal-Quadras també demanava que “un general de brigada de la Guàrdia Civil” vagi a Barcelona i “prengui el poder als Mossos”.

El model i les primeres passes d'aquesta plataforma també s'assemblen als de l'associació Ciudadans, que va acabar desembocant en el partit d'Albert Rivera, després d'escissions, baralles i expulsions. En aquell cas, però, la plataforma cívica (així s'autoanomenava) Ciudadans tenia com a impulsors un grup d'intel·lectuals distanciats de la dreta, per ideologia, i de l'esquerra, per la crítica al sistema d'immersió i les polítiques actives a favor del català. Entre ells, vells militants de la causa com Albert Boadella, Francesc de Carreras, Ivan Tubau, Arcadi Espada o Félix de Azúa, molts dels quals també són signants del Manifest per la Llengua Comuna, el 2008. Aquesta era una actualització del Manifest dels 2.300 —que el 1981 van signar Federico Jiménez Losantos i Amando de Miguel, entre altres, contra la política lingüística de la Generalitat—, però Ciudadans anava més enllà i pretenia quallar en partit, cosa que va succeir el 2006.

En la gestació del partit polític va aparèixer la figura d'un desconegut Albert Rivera que aviat s'apoderaria de les regnes del partit, després de deixar en evidència els seus companys Antonio Robles i José Domingo —que havien pactat una coalició electoral europea amb el grup ultradretà Libertas. Tots dos van acabar marxant de Ciudadans, esperant —infructuosament— de fer carrera política dins un altre partit.

En les pròximes eleccions al Parlament de Catalunya, Rivera espera treure rèdits d'una doble estratègia de distanciament del PP —i del fet que el tema identitari sigui el centre del debat. Per un costat, Rivera fa un discurs d'esquerra moderada amb molta dosi de regeneració democràtica i crítica al sistema de partits

—per connectar ni que sigui de resquitllada amb moviments com el 15-M—, i per una altra, presumeix del seu distanciament dels nacionalistes (CiU) i de no haver pactat mai amb ells —cosa que el diferencia radicalment d’un PP que manté acords amb la federació a diversos ajuntaments i diputacions. Al mateix temps, però, Ciutadans mira de furar-li cares conegudes al PP i ja ha anunciat que incorporarà a les seves llistes Carina Mejías, ex-diputada del PP.

L’historiador Joan B. Culla n’analitza els detalls: “Ciutadans no es deixarà trepitjar. Argumentaran que, en matèria anticatalanista, ells són els més purs, perquè el PP ha pactat amb CiU. Ciutadans es troba amb un nou escenari que li va com anell al dit. Té un expedient immaculat, es va crear el 2006 i sempre, des del primer instant, ha estat totalment antisobiranista, no se’ls pot acusar mai d’haver votat res nacionalista”.

El PP va ser present a la manifestació del 12-O amb les seves primeres espases —Alicia Sánchez-Camacho, Alberto Fernández Díaz i l’alcalde de Badalona, Xavier García Albiol—, però no va voler —o no va saber— mobilitzar els seus. El temps dirà si ha estat una estratègia per distanciar-se de l’extrema dreta que abundava al voltant de la concentració o si els seus votants no estan tan alarmats per un referèndum com Sánchez Camacho pretén.

Discreta distància. Entre els partits polítics propers a l’ideari dels convocants hi ha també UPyD i Plataforma x Catalunya, tot i que els seus noms van passar desapercebuts en la concentració.

UPyD ha fracassat en tots els seus intents de presentar a Catalunya una opció amb cara i ulls. L’últim intent va ser amb un escindit de Ciutadans com a cap de llista, Antonio Robles, però les diferències no van trigar a aparèixer també en la formació de Rosa Díez. L’última notícia és que aquesta formació està valorant presentar-se a les demarcacions de Barcelona i Tarragona —aquesta última és especialment simbòlica per als espanyolistes perquè a Tarragona i Salou van aparèixer les primeres, i últimes, reivindicacions mitjanament organitzades contra la immersió.

Rosa Díez —que va ser set anys (1991-1998) consellera de Comerç i Turisme

Els símbols pre-democràtics també van planar sobre la plaça de Catalunya.

del govern basc en un govern de coalició del PSE amb el PNB— ha trobat el seu nínxol de mercat entre l’espanyolisme “recentralitzador” i l’antinacionalisme —si s’entén per nacionalisme exclusivament el “perifèric”.

Plataforma x Catalunya, el partit xenòfob de Josep Anglada, fa temps que intenta dissimular que el seu ideari bàsic es fonamenta sobre l’extrema dreta espanyolista i centrar-se en el discurs xenòfob.

Xavier Casals, historiador expert en moviments d’extrema dreta, diu que PxC “en termes oficials té un discurs complex i contradictori: s’ha manifestat regionalista, autonomista i a favor del dret a decidir, la qual cosa no l’inclou dins dels partits ultres espanyolistes,

detall que el situa com una opció excèntrica dins de l’extrema dreta tradicional i nostàlgica”.

Una tempesta de tardor va aigualir la concentració espanyolista als tres quarts d’hora d’haver començat i mitja humanitat va anar a refugiar-se a El Corte Inglés. A la cafeteria de la planta més alta, el millor lloc per a fer fotografies aèries de la plaça de Catalunya, una jove cambrera preguntava a un company més veterà: “Però avui no era la mani d’Espanya? Veig moltes banderes de les altres”. Ell li explicava que les catalanes eren per dissimular, perquè no els veiesin com a contraris de res sinó a favor d’Espanya. “Ah! No ho entenien.”

Àlex Milian